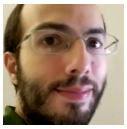
Contemplar

Per JoanM el dt., 17/07/2018 - 21:00

Llegint algun text de Jordi Llimona (Viure, 1996), m'adono que contemplar és una cosa diferent de la que creia. Té a veure amb una fusió entre el qui contempla i allò contemplat. Una fusió que fascina, captiva, i capbussa en la profunditat de l'ésser.

Contemplar la intimitat de la matèria, des de les estrelles més llunyanes fins a una arruga de les fulles més properes, és un nivell més profund de relació que uneix esperit amb esperit. Dóna pau i tranquil·litza l'ànima perquè reconeix harmonia, simfonia. I desencadena encara un nivell més profund: la contemplació de Déu en cada cosa. Copsar la llum que ve de dalt, el Jo en els jos.

Aleshores se'ns obre una nova dimensió de totes les coses, on l'ésser es declina en mesures d'amor, en capacitats per crear històries que revelin més el rostre del Déu que hi habita.